

Zpráva faráře sboru pro výroční sborové shromáždění v roce 2021

Sestry a bratři,

co by mělo být předmětem zprávy faráře? Tuto otázku si kladu každý rok.

Letos by se nejvíce nabízela reflexe “nouzové doby” a toho, jak jsme v ní jako sbor obstáli a co se z této zkušenosti můžeme naučit. To by ovšem vyžadovalo dostatečný prostor. My se potřebujeme letos věnovat primárně jiným tématům, souvisejícím s naším dalším směřováním.

Obsáhlou zprávu o tom, co se ve sboru dělo, připravila jako vždy s. kurátorka – já jí za to děkuji. A je-li co doplnit, může tak učinit v rozpravě každý z vás.

Nebo mám snad podávat zprávu o duchovním stavu a životě sboru? Na to bych si netroufal. Vaši víru zná a vaše modlitby slyší jen Bůh sám. A mnoho důležitého z toho – třeba společných modliteb a vzájemné podpory – je skryto mému pohledu.

Mým úkolem je především zvěstovat evangelium a připomínat to podstatné, z čeho jako sbor žijeme. A tak chci jen poděkovat Vám všem za společenství ve víře a za vaši křesťanskou službu a svědectví ve sboru i mimo něj. A prosím Vás, abychom zachovali jednotu v Duchu svatém a pamatovali na slovo apoštolovo, který v 1. Kor 3,11 zdůrazňuje:

“Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus.”

Jeden čas se objevovaly křesťanské samolepky s Ježíšovým jménem a logem a sloganem jedné pojišťovny: *Na těchto základech můžete stavět*. Základem, na kterém stojí stavba církve a sboru, je Ježíš Kristus. Samozřejmě, často nám to zní jako banalita. Ale v dobách turbulentních, kdy se více vyjevuje různost našich pohledů, důrazů, zkušeností a hodnot, je dobré si to připomínat. Rozmanitost je dobrá. Důležité je však současně vědomí společného základu, kterým je živý Pán.

Abych to poněkud zkonkretizoval. “Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky (1.Tim 1,15),” píše apoštol. A dodá: “Já k nim patřím na prvním místě...” Církev není spolek ani politické hnutí. Jsou to ti, které shromáždil Kristus slovem evangelia, těch, kdo vyznávají své hříchy, a kdo jako chudí nezaslouženě přistupují ke stolu Páně. To má moc nás spojit, když nás leccos jiného rozděluje.

Často se v poslední době citují slova papeže Františka o církvi jako polní nemocnici. Bylo by dobré připomenout, že tento obraz byl důležitý už pro Luthera, který také hovořil o církvi jako nemocnici, a to *nemocnici pro nevyléčitelně nemocné*, tedy pro ty, kdo jsou a vždy na této zemi zůstanou ubohými hříšníky, žebráky a smrtelníky. Tedy sbor jako hospic, jako místo umírající církve? I tuto myšlenku by bylo možné teologicky rozvíjet (viz např. Komenského Kšaft umírající matky Jednoty bratrské). Ovšem zde bychom měli mít na mysli spíše hospic v původním, starocírkevním slova smyslu, kdy se takto označovaly církevní instituce, které byly prostorem pohostinnosti pro lidi na cestách a v nouzi (a tedy také pro křesťanskou službu v těchto útulcích). Sbor jako místo zvěstování radostné zvěsti chudým, obtíženým a hříšným. A sbor jako přístav a útočiště. Tím ovšem už otevírám jedno z témat, o nichž budeme za chvíli hovořit.

V Chrástu 18.6. 2021

Karel Šimr